

ZAKLADATEL A PRINCIPÁL Milan Hein
JEDNATEL Martin Šimek
UMĚLECKÝ ŠÉF Pavel Ondruch
PRODUKCE Claudia Nasliová
MARKETING, PR Michal Zelenka
VEDOUcí TECHNIKY Tomáš Dvořan

SPOLUPRACOVNÍCI DIVADLA

Kateřina Šimková, Marie Krbová, David Zelinka,
Richard Fahrner, Jan Doskočil, Vít Drozda,
Ondřej Sýkora, Silvie Janáková, Anna Vopátková,
Eva Otmar, Simona Drábová, Kateřina Štětková,
Iveta Pažoutová, Václav Bláha, Petr Holata,
Pavel Vaněk a Gabriela Falcová.

Divadlo Ungelt, Malá Štupartská 1, Praha 1
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět,
Praha 1 – Hradčany
www.divadlounge.cz

VYDALO DIVADLO UNGELT S.R.O.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
červen 2023 / Sezóna 2022-2023
PROGRAM PŘIPRAVIL Pavel Ondruch
FOTO Jan Malíř
GRAFICKÁ ÚPRAVA Marcel Brna

SLEDUJTE NÁS NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

Herci v životních rolích

U HOUSLE

Dan McCormick

DIVADLO
UNGELT

Jiří Langmajer
Pavel Liška
Milan Hein

Housle

(The Violin)

AUTOR

Dan McCormick

PŘEKLAD

Dana Hábová

REŽIE

Ladislav Smoček

DRAMATURGIE

Pavel Ondruch

HRAJÍ

**Bobby
Gio/Giovanni
Terry**

**Jiří Langmajer
Milan Hein
Pavel Liška**

SCÉNA

Karel Glogr

KOSTÝMY

Alena Schäferová

ASISTENTKA REŽIE

Marie Krbová

ZVUK A SVĚTLA

Tomáš Dvořan, David Zelinka, Richard Fahrner

GARDEROBA A REKVIZITY

**Eva Otmar, Anna Vopátková,
Silvie Janáková, Simona Drábová**

Evropské premiéry 17. a 18. prosince 2019 v Divadle Ungelt.

Děkujeme stuntchoreografovi Martinu Hubovi
za pohybovou konzultaci.

Za dodání houslí děkujeme: ANTONIUS obchod zbožím
hudebním, Dlouhá 37, Praha 1, www.antonius.cz.

Nositel autorských práv k dílu zastupuje DILIA,
divadelní, literární, audiovizuální agentura z.s.,
Krátkého 1, Praha 9.

Květiny dodává firma Metamorphosis

HLAVNÍ PARTNEŘI

**manželé
Zuzana a Martin Molnárovi**

**Klub přátel
Divadla Ungelt, z. s.**

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

PRÁVO

Vážení diváci,

americké komediální drama *Housle* je z her, pro které člověk propadne divadlu. Je to strhující příběh plný napětí, zvrátů, emocí a humoru. V Ungeltu se hraje pod taktovkou režisérského obra Ladislava Smočka. Je mi ctí, že mohu být při tom.

Váš Milan Hein

DAN MCCORMICK

BE BOLD AND BE BRILLIANT

text úvodní písně z McCormickova muzikálu
Broadway Lights, který v roce 2017
vyšel i jako samostatný singl

YOU'RE REALLY CONFUSED ABOUT
WHERE LIFE IS SUPPOSED TO BE
YOU WORKED HARD AT YOUR DREAMS,
YET STILL THEY'RE JUST FANTASY

WHAT'S YOUR NEXT MOVE,
YOU CAN'T EVEN IMAGINE
YOU'RE TIRED AS HELL AND
YOU JUST WANT TO THROW THE TOWEL IN

YOU HOPE AND YOU PRAY FOR
SOMEONE TO GIVE YOU THE ANSWER
BELIEVE THAT „SOMEONE“ IS YOU,
SO YOU GRAB WHAT YOU ARE AFTER

(CHORUS)
BE BOLD AND BE BRILLIANT,
BE BOLD AND BE BRILLIANT

YOU GOT KNOCKED DOWN,
BUT YOU DIDN'T GET KNOCKED OUT
SO BRING ON MORE ROUNDS
AND SHOW THEM WHAT YOU'RE ALL ABOUT

YOU GOT ONE SHOT, SO WHAT
IS IT THAT YOU GOT TO SAY?
BE ON FIRE, BE A WINNER
AND SIEZE THE DAY

(CHORUS)
BE BOLD AND BE BRILLIANT,
BE BOLD AND BE BRILLIANT

WHOEVER SAID, IT'D BE EASY?
WHOEVER SAID YOU WERE GUARANTEED?
WAKE UP AND SMELL THE COFFEE
AND YOU START, START TAKING THE LEAD

WITH YOU AND YOUR OWN DESTINATION,
WITH YOU AND YOUR HEART AND YOUR SOUL
FOR YOU HOLD THE KEYS TO YOUR FUTURE,
SO YOU CAN FOREVER BE BOLD ...

(CHORUS)
BE BOLD AND BE BRILLIANT,
BE BOLD AND BE BRILLIANT

SEE IT AND BELIEVE IT
WANT IT, THEN YOU GET IT

DREAM IT AND YOU BE IT
TAKE IT, YOU DESERVE IT

(CHORUS X 2)
BE BOLD AND BE BRILLIANT,
BE BOLD AND BE BRILLIANT
BE BOLD AND BE BRILLIANT,
BE BOLD AND BE BRILLIANT

AMERICKÝ SEN

Dana McCormicka

Současný multitalentovaný nezávislý newyorský umělec Dan McCormick se narodil ve Filadelfii do mnohačetné rodiny irských přistěhovalců. Rok narození bohužel v dostupných zdrojích není k dohledání a na přímou otázku McCormick odpovídá, že o svém věku zásadně nemluví. „V USA na vás lidé rádi nalepují číselné štítky. Je vám tak podsouváno, co v určité fázi svého života můžete, nebo nemůžete dělat. Já se ale snažím pracovat se všemi energiemi, které ke mně proudí. Tyto energie ve mně probouzejí mnoho různě starých osobností. Díky tomu mohu napsat mladou a dětinskou postavu jakou je například Terry, a jindy zase starou a moudrou postavu jakou je Gio.“ Nepřímo tím naznačuje, co je pro něj jako pro umělce klíčové: pravdivý univerzální příběh, nikoli vlastní ego. I proto v jeho tvorbě nenajdeme ani jednu hru, která by svou formou upozorňovala na osobnost autora, zato v ní najdeme mnoho her, které se snaží zachytit malé příběhy malých lidí na pozadí velkého krutého světa. McCormick je tak jakousi moderní obdobou starověkého barda, či chcete-li trubadúra, který náměstí od náměstí vypráví příběhy. A jako správný všestranný bard je nejen umělcem performativním, ale také ryze autorským. McCormick je herec, písničkář a zároveň autor.

Vše začalo u herectví. Překvapivě, neboť tradiční katolické vzdělání, tolik typické pro každého potomka irských emigrantů, divadlu nepřálo, stejně jako mu nepřálo sportovní a ani trochu umělecké založení McCormickových rodičů. Je proto záhada, a to i pro samotného McCormicka, z čeho jeho posedlost divadlem pramení. „Ve škole jsem si vždycky sedl do zadní řady a četl divadelní hry. Vůbec nedokážu říct, proč mě tak fascinovaly. Jediné, na co si vzpomínám je, že jsem odjakživa chtěl být hercem, ačkoli mě k divadlu nikdo nikdy nevedl.“ Pokud existuje něco jako divadelní pud, McCormick se s ním narodil, neboť i navzdory rodinnému zázemí a tomu, že studoval ekonomický obor na Drexel University v rodné Filadelfii, navštěvoval zájmové herecké lekce pořádané věhlasným divadlem The Walnut Street Theatre. Když v roce 1990 univerzitu zdárně absolvoval (dle tohoto data se můžeme lišácky dopočítat, že McCormick bude pravděpodobně čtyřicátník), chtěl logicky byznysové vzdělání uplatnit v umění. Nastoupil proto do obchodního oddělení místního divadla.

S kancelářskou rolí se k jeho překvapení smířit nedokázal. Každodenní setkávání s tvořivými divadelníky ho přesvědčilo, že se ocitl na špatné straně jeviště. A tak McCormick restartoval svůj život. Z domovského východního pobřeží přeletěl celou Ameriku a usídlil se v Los Angeles. Pro úvod herecké kariéry si nemohl zvolit lepší školu než Stella Adler Conservatory (dnes Stella Adler Studio of Acting). Umělecká

východiska, která do metodiky této instituce vetkala její zakladatelka – herečka a pedagožka Stella Adlerová, učitelka Marlona Branda, Elizabeth Taylorové nebo Roberta De Nira – McCormicka-herce, ale i McCormicka-dramatika, fundamentálně zformovala. Adlerová ve dvacátých letech zhlédla během turné Moskevského uměleckého divadla pod vedením legendárního Konstantina Sergejeviče Stanislavského několik jeho inscenací a stejně jako mnoho dalších divadelníků Stanislavského metodě propadla. Spolu s Lee Strasbergem se stala jejím nejvýznamnějším apoštolem v USA. Se Strasbergem se však neshodla. Zatímco on akcentoval hercovu emocionální paměť, Adlerová milovala Stanislavského práci s dramatickým textem v čele s dramatickou situací či průběžným jednáním. Strasbergovu metodu, která herce nutila, aby si na jevišti vyvolával traumatické vzpomínky, odmítala s tím, že jí to přijde „nemocné a schizofrenní“. Vždy chtěla především rozebrat dramatický text a při herecké tvorbě se opírat o něj, nikoli o sebe. Herecké lekce založené na schopnosti pracovat s dramatickým textem daly McCormickovi základy nejen herectví, ale také psaní dramatu. Není tak divu, že naprostá většina jeho her se opírá o americkou tradici psychologického realistického divadla. Stačí se podívat na repertoár souboru, který si po dokončení Stella Adler Conservatory McCormick založil spolu se svými spolužáky, a hned vidíme, z jakých zdrojů vychází a na koho navazuje – Tennessee Williams, Eugene O'Neill, Edward Albee, David Mamet...

Po pár letech v Los Angeles přijal McCormick roli v New Yorku a při zkoušení si uvědomil, že právě tam se cítí doma. V roce 1994 se do NY přestěhoval nejen s vidinou, že bude blíž filadelfské rodině, ale také s vidinou nespočtu možností, které mu dovolí uplatnit talent a prorazit. Akorát to je – a o tom McCormick něco ví – běh na hodně dlouhou trať, kdy je nutné v zájmu své vize dělat i věci, které jste nikdy dělat nechtěli. McCormick se živil jako řidič. Jezdil po všech koutech města a bez ustání vstřebával příběhy roztodivných lidí. Nashromážděný materiál překypoval natolik, že ho McCormick ze sebe musel „vypsat“. V druhé polovině devadesátých let napsal svou první divadelní hru *The Return of Devin Darby*, kterou později přepracoval do filmového scénáře, a dokonce i do podoby – dosud nevydaného – románu. Z výkonného umělce se zrodila autorská osobnost, což se okamžitě projevilo uvědoměným stanovením vlastní spisovatelské rutiny, kterou od té doby striktně dodržuje – každý den bez výjimek něco napíše. „Tento rituál dodržuji už zhruba 20 let.“

McCormick má všechny výhody dramatika, který je primárně herec: dokáže napsat výborné postavy, akční poutavý děj a v neposlední řadě zábavné dialogy. K tomu všemu nemá

ty nevýhody, s kterými se dramatici-herci často potýkají. Má cit pro strukturu i práci s motivy a tématy. K psaní neseďá s rozvrženým příběhem, synopsí či dokonce scénosledem. Naopak: spontánně „nahazuje“ postavy a situace, přičemž zkoumá, kam se posunou, jaký příběh stvoří. „S každou novou replikou přichází i nová otázka, kterou je třeba zodpovědět. Často vůbec netuším, o čem to bude, nebo jaké postavy vlastně píšu. Mnoho stránek napíšu, aniž bych cokoli věděl. A pak najednou nastane něco, čemu říkám ‚aha moment‘. Tehdy si uvědomím, o čem to celé píšu, nebo kdo je ta postava, kterou píšu. V tomto bodě se musím vrátit na začátek a podrobit celý text revizi, aby to, co jsem právě objevil, dávalo smysl i v pasážích, v nichž jsem o tomto objevu ještě vůbec netušil. Pokud je na psaní něco opravdu zábavného, je to toto objevování.“ Postup, v němž spontánně vytvořené scény důkladně a dlouhodobě analyzuje a přepisuje, aplikoval i při psaní své doposud nejúspěšnější hry *Housle (The Violin)*.

Vypadá to, že na *Houslích*, které jsou první zralý plod mladého dramatika, se McCormick v průběhu několika let učil psát drama. Usiloval o tzv. well-made play, dobře udělanou

hru, což se mu podařilo i díky nápadu odvyprávět celý děj v rozmezí několika hodin. Kompozice, na které by se dala učít struktura dramatu, dává tušit, že text vznikl opravdu dlouho a prošel mnoha úpravami. Datovat rok, v němž na něm McCormick začal pracovat, se bohužel nedaří ani jemu samotnému, avšak víme, že první verze vznikla za pár měsíců. Podle doby, ve které se *Housel* odehrávají, lze hádat, že se do nich pustil na přelomu devadesátých a nultých let, neboť jimi skvostně zachytil devadesátkovou atmosféru New Yorku, v němž je kriminalita stále ještě vysoká (v současnosti patří NY k 25 nejbezpečnějším městům v USA), v němž všechny vrstvy šíří epidemie užívání cracku, v němž je ještě cítit odér starých mafiánských pŕetek, a v němž turismus zatím nepoznamenal vřhlasnou původně přistěhovaleckou čtvř Little Italy na Dolním Manhattanu.

Mnoho verzí *Housel* bylo ověřováno řadou scénických čtení či konzultacemi na autorských workshopech a seminářích, až se polotovar konečně rozhodl zinscenovat producent David Skinner. V roli Giovanniho se navíc měla na jevišti po skoro patnácti letech vrátit broadwayská legenda Robert LuPone. Skinner McCormicka požádal, aby se „ještě více ponořil do svých postav a možností, jak je vylepšit,“ a ten s vidinou premiéry hru dokončil (ačkoli ji na zkouškách – za pomoci herců – dále cizeloval).

Světová premiéra *Housel* byla v malém neziskovém divadle nedaleko Central parku 59E59 Theaters 19. zář 2017. Sál pro 196 diváků komornímu příběhu tří mužů ideálně seděl a inscenace brzy získala velkou pozornost – a to jak u diváků, tak

u odborné veřejnosti. Kritici se však, jak se mnohdy stává, na hodnocení neshodli. Ty nejnadšenější recenze vyzdvihovaly nápaditý příběh, výbornou atmosféru, uvěřitelné postavy, skvělou strukturu hry, a zvláště taky příjemnou staromódnost celého textu. Ty nejkritičtější vytýkaly předvídatelnost, zbytečnou melodramatičnost některých pasáží a hlavně – a teď pozor – ubíjející staromódnost celého textu... To, co jedni považovali za klad, druzí považovali za největší nedostatek! Kritici se tak dotkli pozoruhodné vlastnosti textu: obsahem i formou působí jako starý dobře známý film, který ale chcete vidět pořád znovu. Je to tím, že si McCormick vypůjčil mnoho typických amerických motivů, které jsou prověřené jak divadelní, tak filmovou tradicí, a vytvořil z nich svou osobitou variaci příběhů o naději obyčejného člověka na splnění amerického snu.

Základní zápletku se stradivárkami z roku 1710 vystavěl pomocí vyprávěcí techniky, kterou zvlášt milují hollywoodské blockbustery, a kterou pojmenoval Alfred Hitchcock jako MacGuffin. MacGuffin je centrální předmět příběhu, který uvádí do pohybu celý děj, slovy Hitchcocka: „Je to věc, na které postavám záleží, ale divákům je úplně ukradená.“ Jako například „milášek“ z *Pána prstenů*. Použil také westernový motiv dávného provinění jinak poctivého člověka bojujícího o svou čest i za cenu vlastního pohodlí, který najdeme třeba u O’Neilla či Ibsena. Navázal na archetyp postavy naivního neposkrvněného snílka, či řekněme prostáčka, který americká kultura zbožňuje (stačí se podívat na nějaký zámožský sitcom, nebo jen na Joeyho v *Přátelích*). McCormick také

bezpochyby znal populární hollywoodský žánr kriminálních komediálních filmů, kterému se říká „caper movies“ a které s humorným nadhledem sledují nekonvenční zlodějíčky páčající něčím výjimečný zločin (např. *Dannyho partáci* či *Ne-lítostný souboj*). Nakonec i motiv mafie je v Americe (a zvláště v New Yorku) jedním z nejoblíbenějších, a to nejen od dob *Kmotra* či *Gangů v New Yorku*.

Přímá inspirace je pak znát při srovnání *Houslí* s klasickou hrou Davida Mameta z roku 1975 *Americký buvol*. Ta se také odehrává v jednom jediném podniku, také v ní vystupují tři postavy mužského pohlaví, také je ze zlodějíčkovského prostředí, také variuje americký sen a touhu po změně života za každou cenu, a také se celou dobu točí kolem jednoho vzácného předmětu... Avšak McCormickův styl je mnohem smířlivější a křehčí než drsnost a syrovost Mametova světa. Jako by šel víc naproti divákovi, avšak pozor: tato vstřícnost nevychází ani tak z kalkulu, jako spíše z jeho bytostné víry v dobro. Neexistuje zlo, existuje jen neštěstí a smůla. Epicentrem dobra je pro McCormicka rodina, kterou nepodmiňuje

krevním poutem, ale citem. Jeho postavy jsou často lúžři, outsideři, odpadlíci, ale i přesto, že žijí na okraji, drží se své rodiny (nebo si vytvářejí rodinu náhradní, komunitní) a svou identitu chápou výhradně skrze ni. V rodinné blízkosti hledají zbytky vlastní humanity.

Nejmarkantněji je to cítit v zatím neuvedené o'neillovské hře *How To Save The Life of Jimmy McClintock*, kterou McCormick dokončil v roce 2017. Za umírajícím Jimmym přijede jeho homosexuální dvojče právě vydávající novou autobiografickou knihu o ne zrovna příjemném dospívání v irsko-americké rodině. Odjít tak emocionální nálož, jejíž výbuch rodinná pouta nezničí, jen je obnoví, ba dokonce prohloubí. Rodinná pouta si vytváří i jediné dvě postavy ve hře *Homeless and How We Got That Way*, kterou později McCormick přejmenoval na *Elly's Ladder*. Dva bezdomovci – bývalá úspěšná spisovatelka a bývalý úspěšný neurolog – se vinou alkoholu dostali na dno, ze kterého se společně zkoušejí vymotat. Sociální aspekt díla není v McCormickově tvorbě ojedinělý, ostatně i v *Houslích* se hlavní téma volby

komplikuje tím, že někteří lidé na okraji – jako třeba Bobby – možnost volby nikdy neměli, takže když jsou před svou první volbu postaveni, neřeší morální dilema, ale dilema existenční. Otázky morálky a cti jsou pro McCormicka kruciólní a naplno je rozvinul ve hře, na níž stále ještě pracuje, *Alejandra*. V ní se mladá středostavovská panička odmítne podvolit tlaku okolí, které jí podsouvá identitu, s níž nesouzní, a odjede – ve snaze být světu nějak užitečná – na misi do Guatemaly. Tam pak přesvědčuje dvanáctiletou dívku Alejandru, aby usvědčila muže, který ji znásilnil... To, jak vidím sám sebe v kontrastu s tím, jak mě vidí lidi kolem mě, tematizoval také v kafkovské hříčce z tohoto roku *Alligator* o muži, kterého okolí považuje za aligátora, přestože on se cítí být člověkem.

Kromě *Elly's Ladder* (po světové premiéře v The Detroit Repertory Company hru v roce 2015 uvedli v The Roust Theatre Company v NY) a nejuspěšnějších *Houslí*, které po newyorské premiéře uvádíme jako vůbec první na světě (po nás si na hru brousí zuby Italové), se žádná z McCormickových her plnohodnotné inscenace nedočkala, ačkoli většina z nich prošla scénickým čtením. Pustil se proto do psaní scénářů, povídek, románů a po bratrské party v karaoke

baru, kde objevil potenciál svého hlasu, i do skládání písní. Jako pop-rockový písničkář debutoval v roce 2011 s albem *Broadway Lights*. O čtyři roky později mu vyšlo i druhé album *Edge of America Bound* (obě alba jsou dostupná na Spotify i iTunes). Avšak i jeho písňové střeptiny z milovaného New Yorku pohltil divadelní pud. Z písní debutového alba vytvořil muzikál o uměleckém páru, který v devadesátých letech opouští rodinu i přátele a z malého města se pln očekávání stěhuje do New Yorku. Analogie s McCormickovým osudem je zjevná. Jeho *Housle* přislíbují, že by se mu v newyorské džungli plné spisovatelů a umělců všeho druhu mohla očekávání naplnit. Protože připodobníme-li jeho tvůrčí cestu k cestě slavného mistra houslaře Antonia Stradivariho, zjistíme, že má McCormick za sebou, stejně jako Stradivari v druhé polovině 17. století, první období, v němž napodoboval dílo svého mistra, má za sebou i druhé období, v němž experimentoval s materiály a stylem, a že je těsně před vstupem do třetího vrcholného období. V případě Stradivariho se tento zlatý věk, v němž vyrobil ty nejlepší, nejcennější a nejdražší housle na světě, tzv. „velké stradivárky“, počítá od roku 1700 do roku 1725. McCormick do svého vrcholného období vstoupil o více jak tři sta let později právě hrou *Housle*. Splnění svého amerického snu má na dosah, otázkou je, jaký sen si nakonec zvolí.

Napsal Pavel Ondruch

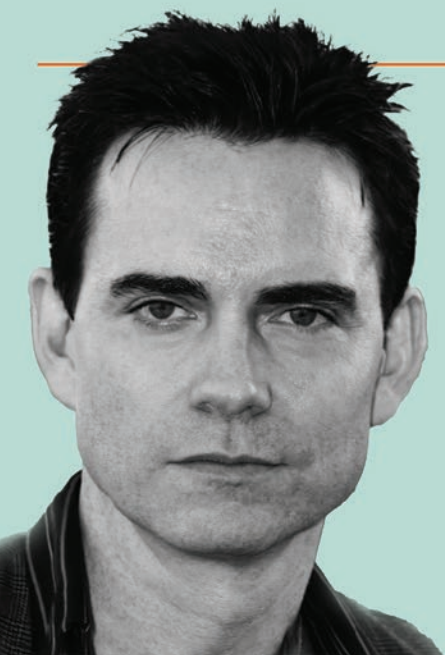

Režisér Ladislav Smoček

korespondenční

ROZHOVOR

s Danem McCormickem

Rád bych se, pokud Vám to nevádí, trochu více dozvěděl o Vašem životě a zrání. Kde jste se narodil a jaké bylo Vaše rodinné zázemí?

Jsem jedním z osmi dětí. Mám pět sester, dva bratry a dva tvrdě pracující a milující rodiče pocházející z Filadelfie. K tomu všemu mám 24 neteří a synovců, řadu pra-neteří a pra-synovců (myslím, že takto nějak se jim říká) a také několik nevlastních neteří a nevlastních synovců. Pokud jde o mé vzdělání, tak jsem byl celých 12 let, od základní školy až po střední, typickým žákem katolického školství. Bakalářský titul z financí jsem získal na Drexel University. Jsem na to pyšný, a to i přesto, že jsem byznys nikdy dělat nechtěl. Mám dvojí občanství: americké a irské. To druhé jsem získal teprve nedávno. S tátou a mámou jsem vyrazil na jedinečnou cestu do Irska s touhou prozkoumat místo, z kterého naši předci odešli do Ameriky. Na jejich počest jsem se rozhodl sestavit svůj rodokmen a absolvovat složitý proces plný papírování, na jehož konci jsem se stal občanem Irska. Opravdu si toho vážím.

**Kdy a proč jste začal směřovat k umění?
A zvláště k divadlu?**

Divadelním hrám jsem propadl na počátku vysokoškolských studií. Vlastně jsem se k nim dostal už ke konci střední školy. Ve třídě jsem se krčil v zadní řadě a četl. Nezáleželo, co zrovna bylo předmětem výuky, hry jsem četl během matematiky i během dějepisu. Nedokážu říct proč. Jediné, co mě napadá je fakt, že někde hluboko ve mně jsem vždy chtěl být hercem. Což je zvláštní, protože jsem vyrůstal v naprosto nedivadelním prostředí. V dětství sice moje sestry založily hudební skupinu, ale většinu času jsme stejně trávili sportem: basketbalem, fotbal, hokej, stickbalem... Jako kluk ze sportovní rodiny jsem vůbec netušil, co to obnáší věnovat se divadlu.

Poprvé jsem přičichl k herectví na lekcích ve Walnut Street Theatre a Wilma Theatre v centru Filadelfie. Jestli si dobře vzpomínám, bylo to někdy na počátku střední školy. Nikomu ze svých přátel ze sousedství jsem to tehdy neřekl. Divadlo prostě nebylo to, čemu jsme se u nás normálně věnovali. Znovu musím zopakovat, že jsme byli velice sportovně založení. Navíc jsem vyrůstal v komunitě stovek dalších dětí, pro něž neustálé zlobení a uličnictví byla přirozená součást běžného dne. Bylo to úžasné! A přesto se stále jedna část mne chtěla odevzdat herectví, dramatu a komedii; a samozřejmě i tomu herectví, které jsem sledoval v televizi a ve filmu.

Po absolvování vysoké školy jsem si myslel, že se mi podaří zkombinovat mou lásku k divadlu s oborem, který jsem vystudoval. Přijal jsem proto práci v obchodním oddělení místního divadla.

Denně jsem se setkával nejen s profesionálními herci, kteří zkoušeli moderní i klasická dramata, ale také s celým inscenačním týmem. I díky nim, jakožto i díky tamním prknům, která znamenala svět, jsem pochopil, že toho všeho potřebuji být součástí, a to na mnohem vyšší úrovni, než jaká mi příslušela. Z divadla jsem proto odešel, jel přes celou zemi přímo do Los Angeles a přihlásil se na nejrůznější herecké kurzy. Nejvíc mi seděl kurz na Stella Adler Academy-West. Bylo to úžasné! Ve škole přímo na Hollywood Boulevard mě ovlivnil zejména pedagog, který mě vystavil těm největším hrám a největším dramatikům. Nemohl jsem se studia nabažit. Ti herci! Ta energie! Všechno bylo nové a všechno bylo skvělé! Nepracovali jsme přitom jenom na jedné scéně, doslova jsme rozebírali celou hru! Proč daný dramatik pojmenoval svou hru právě takto? Proč se jeho postavy jmenují právě takto? Proč tuhle repliku napsal takto, a ne jinak? A tak to šlo dál a dál a dál a dál... Vůbec jsem nepotřeboval kurz psaní, stačil kurz herectví. Psát hry jsem se v něm učil tak nějak samovolně.

Se skupinou spolužáků ze Stella Adler jsme založili vlastní divadlo: divadelní společnost New Millennium Theatre Company. Hráli jsme hry, o kterých jsme byli přesvědčeni, že mají skutečný „dráp“. Nejlepšími příklady jsou *Cages* od Lewise Johna Carlina a *The Shirt* od Leonarda Melfiho. V neposlední řadě ale musím zmínit i Williamse, O'Neilla, Mameta, Albeeho, Sheparda a Wilsona. Jejich tvorba mi poprvé představila opravdu živoucí postavy, a já si najednou uvědomil, že je vídám všude kolem sebe, ba co víc: že jsem jimi byl po celý život obklopen. Jejich hry se nořily hluboko do intimní minulosti každého z nich – do jejich tajností, bolestí, zranitelnosti, strachů, nenaplněných snů, pravd... Syrová, ošklivá, krásná a živá zpráva, která ve zkratce říká: byli jsme tady!

Když jsem začal psát hry, nemohl jsem po sobě chtít nic menšího než právě toto. Pevně věřím, že mám dar psát. Je to velká odpovědnost a беру ji mimořádně vážně. Pracuji na tom každý den se stejnou energií, s jakou každý den chodil do práce můj otec. Je to stejné, jako když řemeslník postupně proměňuje dřevo a kámen v umění.

Zdá se, že jste byl v Los Angeles úspěšný. Proč jste se po letech přestěhoval přes celé státy do New Yorku?

Do Los Angeles jsem se přestěhoval, protože New York City bylo příliš blízko mému rodišti. Potřeboval jsem „jít do světa na zkušenou“, což vyžadovalo co nejvíce se vzdálit od domova. Je to zvláštní pocit, když uvnitř vás neustále explodujete. A pokud tato energie ne a ne vyprchat, nutně musíte najít způsob, jak ji uvolnit. Potřebujete najít slova nebo hlas pro všechny pocity, které v sobě nosíte. Dialogy v hrách, aspoň v některých, mi v tom pomáhaly. Za to, že jsem svůj hlas nakonec našel, vděčím herectví. V Los Ange-

les jsem žil mnoho let, ale už tehdy jsem věděl, že to není místo, kde chci zůstat. Takže stručně řečeno: získal jsem roli v divadle v New Yorku a během zkoušení mi doklaplo, že jsem tam vždycky chtěl žít. Cítil jsem se tam jako doma. Jistě tušíte, že ona inscenace se pak přestala hrát a já stál před volbou, co dál. Normální herec většinou nazkouší novou hru, natočí film nebo se zapojí do účinkování v televizní show. Cítil jsem to jinak. Začal jsem všude kolem sebe sbírat nejrůznější příběhy. Pracoval jsem jako řidič dodávky a projel tak NYC odshora dolů. Bydlel jsem v srdci Manhattanu a denně se střetával s nejrůznějšími postavami i situacemi. Došlo mi, jak silně jsem takové věci po celý svůj život vnímal. Co jsem měl dělat? Nechat to všechno proklouznout mezi prsty a doufat, že tyto příběhy odvypráví někdo jiný? Nebo jsem je měl odvyprávět já? Odpověděl jsem si, že jediný, kdo to může udělat, jsem já, protože pokud daný okamžik, ono problesknutí, nezachytím, bude už navždy ztracen, jako by vůbec nikdy neexistoval. Jen já jsem věděl, že existoval, jen já věděl, že to byl důležitý okamžik, který nemůžu nezachytit... A tak jsem začal psát...

Pamatujete si na ten okamžik, kdy jste poprvé dokončil svůj první dramatický text? Který to byl?

Má první hra se jmenovala *The Return of Devin Darby*. Díky ní mne mnoho lidí povzbudilo v další práci. Řekli mi, ať rozhodně psát nepřestávám. Poslechl jsem – od toho dne jsem už nikdy nepřestal. Mimochodem zrovna tuto hru jsem pak přepsal na román i filmový scénář.

Kdy už jste se neostýchal nazvat sám sebe dramatikem?

Nazývat sama sebe dramatikem jsem se naštěstí nebál nikdy. Prostě proto, že jím jsem, a že jím jsem rád. Různí lidé mě znají různými způsoby. Například: když mě někdo vidí hrát, říkává: „Neměl jsem ani tušení, že jsi herec!“ A když mě někdo slyší nebo také vidí zpívat, prohlásí: „Neměl jsem ani tušení, že zpíváš!“ Myslím, že škatulky lidem usnadňují se s vámi určitým způsobem identifikovat. Ale život je mnohem bohatší a mě vždycky bavilo, když se lidé dohadovali, co mi víc sedí!

Kdy jste vedle divadla začal pošilhávat po hudbě?

Hudba mne pohltila až mnoho let poté, co jsem napsal svůj první dramatický text... Mí dva bratři se začali učit hrát na kytaru a bubny, čímž mě inspirovali. Pustil jsem se do průzkumu toho, jak se píší písňové texty. Zkoumal jsem, jak se používají rýmy, nebo jak by se mé dialogy daly převést na písňové texty. A rovnou jsem

si to vyzkoušel: přepsal jsem monolog ze hry *The Myth of Dreams* na písňový text. Bavilo mě to, a tak jsem podobným způsobem přepsal další monology. A než jsem se nadál, už jsem předělal jedno své drama na muzikál. Brzy poté jsem si uvědomil, že bych se měl naučit hrát na klavír; pro lepší komunikaci s hudebním skladatelem to bylo nezbytností.

Na chodbě svého starého činžovního domu jsem náhodou potkal učitele klavíru. Žil ve stejném domě jako já! Dal jsem mu přečíst svůj muzikál. Líbil se mu. Přiznal jsem se, že bych se rád naučil hrát na piano. Základy mě naučil poměrně rychle a za pár týdnů jsem už skládal první písně. Bylo to úžasné! Stále je! Miluju to! O pár let později jsem napsal a zhudebnil texty pro své první CD *Broadway Lights*. To jsem si i sám produkoval. Z písní na tomto albu jsem stvořil původní rockový muzikál. Zrovna na něm dál pracuji s báječným režisérem i aranžérem, a není to tak dlouho, co jsme s úspěchem a skvělým obsazením uspořádali první veřejné scénické čtení. V těchto dnech jsme muzikál nabídli divadelním producentům a čekáme na jejich vyjádření. Z celého tohoto příběhu pro mě plyne několik poučení: je třeba poslouchat a následovat energii, která k vám přichází, tvrdě pracovat na svém řemesle, být houževnatý a nebát se to všechno pustit ven! Nikdy nevíte, jak se to může zúročit...!

Jsou Vaše písně nějak provázané s Vaší dramatickou tvorbou?

Mé písně jsou často samy o sobě dramatickými příběhy. Většina z nich je založena na postavě, která je přednáší, takže mají svůj příběh se začátkem, prostředkem i koncem. Například na mém CD *Broadway Lights* je úplně každá píseň příběhem. Avšak když jsem je ve studiu nahrával s muzikanty ve zvoleném pořadí, z jednotlivých nezávislých příběhů vznikl jeden společný. O několik let později jsem se rozhodl tento „společný příběh“ rozpracovat. Vytvořil jsem postavy, okolnosti, místa, situace... Většina muzikálů vzniká úplně jiným způsobem. Já začal písněmi, které mě navigovaly dál a postupně vytvářely nový příběh. Příběh, na který jsem obzvláště hrdý.

Je námět muzikálu *Broadway Lights*, v němž se mladí umělci protloukají New Yorkem, autobiografický? Jak se Vám zalíbil žánr muzikálu? Napíšete další?

Ano, cítím, že má mnoho autobiografických rysů. Ale jde o témata, která zná každý, kdo opustil svůj domov, aby dosáhl vytčených cílů a splnil si své sny. Každý z nás se v určité fázi svého života dostal do bodu, v němž mu bylo tak špatně, že své trápe-

ní musel ukončit a udělat krok do neznáma. I proto je to muzikál, ve kterém se uvidí mnoho lidí. Na nedávném velmi úspěšném scénickém čtení se to jasně prokázalo. Zpětná vazba mnoha diváků potvrdila, že se s hudbou a příběhem mnoho z nich ztotožnilo. Měl jsem nesmírnou radost.

Miluji muzikál. A doufám, že v budoucnu nějaký další napíšu. Plánuji ho opět založit na svém již vydaném albu, tentokrát na *Edge of America Bound*. Použiji v něm i další vydané a nevydané písně. Nejsem si ale jistý, kdy se k tomu dostanu, neboť se teď soustředím především na to, aby se můj první muzikál *Broadway Lights* dostal na jeviště.

Co Vás inspirovalo k napsání *Houslí*?

Nemohu říct, že by se jednalo o jednu konkrétní věc. Už jsem naznačil, že píšu každý den. Pod rukama se mi tak rodí hodně zajímavých postav a příběhů, které opouštím a zase se k nim vracím. A pak mě náhle něco chytne víc než to ostatní. V tu chvíli se cítím, jako bych se vrátil do třídy na Stella Adler Conservatory, kde jsem vůbec poprvé rozebíral motivy a témata her. Proč já jako dramatik píšu právě tohle a nenapíšu raději něco jiného? Proč mé postavy mluví takto a ne jinak? A tak stále pokračuju dál. Pořád se k něčemu vracím, abych pak zase mohl jít vpřed, dokud hádanku nevyřeším. Předpokládám, že to je podobné, jako když učitel matematiky prozradí studentům řešení rovnice a vyžaduje od nich, aby přišli na to, jak se k němu dostal. Můj již zesnulý kamarád, také herec, se mi kdysi pokoušel pomoci proniknout k podstatě jedné scény a zeptal se: „Co v ní nezbytně musí být?“ Tuto otázku si při psaní kladu velice často.

Housle jste mnohokrát přepisoval. V čem se liší první verze od té poslední? A jak dlouho vznikaly?

Všechno, co napíšu, později znovu a znovu přepisuji. Ani u *Houslí* to nebylo jinak. První verze vznikala jen pár měsíců. Avšak v průběhu následujících let hra prošla nespočtem revizí, které významně formovaly příběh. Upřímně řečeno, nemyslím, že se tento proces hledání někdy definitivně zastaví. Doufám totiž, že má hra bude žít mnoho různých životů a každý takový život si vyžádá nové a nové revize.

Housle jsou prodchnuty láskou ke „starým časům“. Jak se Vy sám díváte na kontrast minulosti a současnosti?

Nejsem si moc jistý, že jsou *Housle* naplněny láskou k starým časům. V minulosti se všem postavám staly tak tragické události,

že se nebyly schopny přes ně přenést a pronásledují je až do současnosti. Všem postavám chybí pocit sousedské sounáležitosti, který starousedlíci kdysi opravdu pociťovali. Irové a Italové žili ve světě, který byl mnohem méně gentrifikovaný, mnohem méně podléhal technologiím a vývoji. I proto pro ně bylo mnohem jednodušší udržovat sousedské vztahy. Ale i proto celý život snadno strávili jen na jednom místě, třeba zrovna ve staré krejčovské dílně. Byli uvěznění jen v tom, co znají, zatímco se svět kolem – bez jejich účasti – měnil.

Tyto staré časy otvírají také téma morálky a cti. Chvíle-mi to působí skoro jako western, v němž čest ještě není prázdné slovo. Vepsal jste tohle westernové podhoubí do Vaší hry úmyslně?

Je to tak. Téma cti je v *Houslích* velmi silné. Zvláště u postavy Giovanniho. Pro oba bratry je „mužským vzorem“. I přes utajené provinění je bezúhonným morálním mužem s vysokou úrovní pracovní etiky. To vše se snaží předat Bobbymu a Terrymu – jako by byli jeho vlastními dětmi. Ctnosti a charakterové vlastnosti jsou doslova to jediné, co jim po sobě může nechat, tedy vyjma závěrečné oběti, kterou na druhou stranu mohou oba bratři vnímat jako selhání. Pro Giovanniho to je vykoupení. Odčiní tím svůj dávný hřích, který byl vykonán s nejlepšími úmysly, a zároveň otevře dveře k lepší budoucnosti Bobbymu a Terrymu. Ano, westernové ideály možná v mé hře jsou, ale určitě ne záměrně. Každopádně mě těší, že jsem v dobré společnosti klasických westernů.

Téma rodiny je zde velice silné. Co pro Vás rodina znamená a jak se podle Vás v současnosti proměňuje?

Ano, Gio, Bobby a Terry jsou rodina. Jejich vztah je vskutku vztahem otce a synů. Nic jiného nemají. A jsou si toho vědomi. Věřím, že rodina je mimořádně důležitá pro každého člověka na této planetě. Všichni z nějaké pocházíme, ať už z dobré, špatné nebo průměrné. I když vaši rodinu tvoří jenom jeden rodič, je to váš výchozí bod. Z něho se můžete dostat na různá místa, přičemž to, kde skončíte, závisí na řadě průběžných rozhodnutí a volbách. Rodina bývá velice významnou složkou každé komunity, zvláště té, z které pocházím. Náš lidé identifikovali pomocí dvou informací: z jaké jste rodiny a jaký kostel navštěvujete. Kostel rovněž předurčil, na jakou školu jsme šli, protože to byla v podstatě jedna a tatáž instituce. Během let se význam rodinných pout zmenšoval. Zmenšoval se i význam kostelů a života kolem nich. Kdybych se snažil analyzovat to ohromné šílenství, které se dnes všude ve světě děje, začal bych právě tady.

Jak Vás napadla zápleтка se stradivárkami?

Na počátku mi nešlo ani tak o stradivárky, jako spíše o housle. Housle jsou oproti ostatním hudebním nástrojům tak jiné! Je doce- la nepravděpodobné, že by muzikant v taxíku zapomněl tubu nebo elektrické piano, u houslí se něco takového přihodí raz dva (i když v New Yorku je možné cokoli!). Housle snadno přenesete, a tudíž je i snadno ztratíte. Když jsem se pro ně rozhodl, musel jsem se zároveň rozhodnout, jaký typ houslí nechám v taxíku někoho za- pomenout. A zvolil jsem stradivárky. Jejich hodnota, krása a his- torický význam dodává hře velkou sílu. Stanou se nejdůležitější postavou celého příběhu. Když Gio, Bobby a Terry pochopí, jaké housle mají v rukou, změní se jim celý svět. Otevřou se jim nové netušené možnosti. Na denní světlo vystoupí jejich potlačené sny a touhy. Udělat z houslí stradivárky bylo zkrátka dobré rozhodnutí. Posílilo dramatickост hry, protože ty tři zoufalé bytosti jsou nuceny bezustání zvažovat, jestli opravdu mají tyto housle zneužít k dosa- žení vlastních snů.

Nápad s jednotou místa, času a děje je skvělý! Věděli jste od počátku, že rozvedete příběh během jednoho dne?

Ne, takto neplánuju. Prostě jsem začal psát a psal jsem jen to, k čemu mě vedla situace. Postupem času se ukázalo, že naléha- vost jednání všech postav bude mnohem intenzivnější, když se příběh odehraje během jednoho dne. Vlastně to ani jeden den není, hra se odehrává v úseku zhruba 12 hodin. Kdyby se příběh ode- hrál během jednoho týdne, případně během ještě delšího období,

nebyl by tak silný. Ale kdo ví? Jiné rozhodnutí by vedlo k jinému řešení, a tedy i k jinému příběhu. Ale souhlasím s vámi: časová sevřenost funguje perfektně!

Pražská premiéra *Houslí* je prvním mezinárodním uvede- ním této Vaší hry. Je to tak? Jak jste zprávu o této premié- ře přijal? Jaký je Váš vztah k České republice?

Ano, je to tak. Pražská premiéra není pouze prvním mezinárod- ním uvedením *Houslí*, je to vůbec první mezinárodní uvedení mé dramatické práce! Wow...! Co k tomu mohu říct? Jsem nadšený, že vaše divadlo uvěřilo síle mé hry, ba co víc: že uvěřilo celé mé práci! Je to pro mě čest, a to na mnoha úrovních.

Můj vztah k České republice teprve vzniknul, ale už teď vím, že nikdy neskončí. Z každého, komu se zmíním o tom, že *Housle* bu- dou uvádět v Praze je cítit respekt. Což cítím jako svědectví o vaší bohaté historii a vůbec o vašich lidech. Jsem poctěn, že jste mě vy a vlastně celý Ungelt tak krásně přijali.

Jaké poselství chcete divákovi Vaší hrou předat?

Nepsal jsem *Housle* s tím, že chci předat nějaké poselství. Vlastně si nevybavuji, že bych to někdy u nějaké ze svých her dělal. Snažím se předat dobrý a dojemný příběh, a pokud v něm najdete nějaké poselství, dostalo se tam neúmyslně. Doufám, že zážitek každého diváka bude unikátní, nanejvýš osobní, a tak silný, že ho nějakým způsobem citově zasáhne.

V čem tedy vidíte hlavní téma *Houšlí*?

Hlavním tématem jsou možnosti volby. Jakékoli rozhodnutí, i takové, které uděláme v krátkém okamžiku, může mít obrovské a dalekosáhlé důsledky. Někdy se samozřejmě některá rozhodnutí prokáží jako správná, mnohokrát je to ale naopak. To ale patří k těžké cestě za dosažením snů a vy tuto cestu nemůžete nijak obejít. Sny jsou skvělé, ale pokud je chcete proměnit v realitu, musíte tvrdě dřít. Někdy dostanete pocit, že svého snu můžete dosáhnout rychleji, že ho můžete dosáhnout okamžitě, že nemusíte čekat na pravý čas – jak se v takové situaci zachováte? Tato otázka vyžadující vaše rozhodnutí zasahuje do problematiky morálky, etiky i vnitřní integrity. Postavy v *Houšlích* této otázce čelí, protože jakákoli jejich volba, ať už společná, nebo každého zvlášť, má své nezvratné následky.

Napsal jste už někdy hru, respektive roli, sám pro sebe?

Nikdy jsem sice sám pro sebe nic nenapsal, ale tu a tam jsem ve svých hrách vystupoval. A musím říct, že k dané roli přistupuji úplně stejně, jako bych přistupoval k roli napsané jiným autorem. Stavím na stejných základech, které jsem se jako herec naučil, a dělám stejné věci, které jsou třeba k tomu, abych vytvořil dramatickou postavu. Nezáleží na tom, jestli jsem tuto postavu napsal, nebo ne. V několika scénických čteních *Houšlí* jsem se snažil uchopit Terryho, několikrát jsem četl Bobbyho. A kdo ví, třeba budu mít v budoucnu příležitost si jednoho z nich skutečně zahrát. A pokud na tomto světě vydržím dostatečně dlouho, možná mě nemine ani Gio.

Jak byste popsal metodiku své práce?

Moje metodika není otázka vědomého rozhodnutí nebo nějakého plánu. Nic se nenapíše samo od sebe, a tak píšu a předpokládám, že co tam má být, to tam bude. Každá replika v příběhu je další otázka, kterou je nutné zodpovědět. Vždy jen doufám, že na konci tohoto řetězce skrze dobrý příběh poodhalím pravdu.

Napsal jsem již několik filmových scénářů a také 13 epizod nového televizního seriálu. Pevně doufám, že se jednoho dne vše natočí. Baví mě totiž psát pro obě „médiá“. Cítím, že mám v zásobě hodně dobrých příběhů, které by diváci mohli milovat.

Jak se žije nezávislému umělci v současném New Yorku?

Každý den plavu, nebo se potápím. Snažím se v tom nepolevovat. Ale upřímně řečeno: můj život je mé psaní a další umělecké aktivity. To ho zcela určuje.

Jaké máte plány do budoucna? Myslíte, že některá z Vašich profesí převáží nad druhou?

Právě jsem na workshopu v The Actors Studio se svou novou hrou, která se jmenuje *Alejandra*. Tento týden jsem také dokončil novou hru *And Baby Makes Three or Something*. V pondělí večer pořádám u sebe doma první čtení. Přes léto jsem natočil tři nové písně, jedna z nich je dokonce taneční hit. Zrovna pracuji na tom, abych je mohl vyslat do světa ke svým posluchačům. Plánuji projít své poznámky a napsat nové písně, protože cítím, že mě teď má energie vést právě sem... Doufám, že se mi podaří všechny profese vyvážit, ale někdy prostě jedna dominuje nad druhou. Každá ale stále zůstává ve mně a v mém srdci. Stačí po ní jen sáhnout.

Hrajete na housle?

Ne, bohužel na housle nehraju. Ale jsem velkým obdivovatelem všech, kteří to umí. Ale když se ptáte, housle jsem zrovna využil v několika písních svého muzikálu. Pro *Broadway Lights* musíme najít herce, kteří na housle a další nástroje hrát umí.

Rozhovor v listopadu 2019 vedl a posléze ho přeložil Pavel Ondruch.

Fotografie z první inscenace *Houšlí*, která měla v režii Josepha Dischera světovou premiéru v newyorském divadle 59E59 Theaters na podzim roku 2017.

Zapomnětlivý houslista si oddechl. Ztracený nástroj za miliony dostal na schůzce v garážích.

3. 11. 2019, 11:40 – Londýn – ČTK

Případ cenných houslí zapomenutých ve vlaku u Londýna má pro jejich majitele šťastný konec – nálezce se nakonec rozhodl 300 let starý nástroj v hodnotě přes 250 tisíc liber (přes sedm milionů korun) anonymně vrátit. Informoval o tom server BBC. Houslista Stephen Morris, který pouzdro s houslemi koncem října ve vlaku zapomněl, se sice obrátil na policii, ta ale nakonec u předání nástroje jen asistovala a nálezce nijak stíhat nebude.

Jednapadesátiletý Morris tvrdí, že si stále ještě úplně neuvědomuje, že už si může oddechnout, protože nástroj vyrobený v roce 1709 Davidem Tecchlerem má po dvou týdnech zase doma. „Od chvíle, co se housle ztratily, jsem pořádně nespál,” řekl.

Morris, který nahrával například filmovou hudbu pro Pána prstenů nebo snímky o Jamesi Bondovi, nechal housle ve vlaku z Londýna do Orpingtonu 22. října, když s kolem vystupoval na zastávce Penge East. Policie později zveřejnila videozáznam z kamery, na kterém bylo vidět muže, který si housle na jedné z dalších zastávek odnáší. Dotyčného skrze sociální síť vyzvala, aby se přihlásil.

Stephen Morris těsně po tom, co své housle získal zpět – fotografie je z jeho osobního twitterového účtu.

Ten nakonec kontaktoval přímo Morrise přes Twitter a domluvil si s ním osobní schůzku. Muži se sešli v pátek v garážích poblíž vlakového nádraží Beckenham a hudebníkovi u toho asistovala skupina policistů v civilu pro případ, že by se během setkání něco zvrtilo. To se ale nakonec nestalo, nálezce na místo dorazil a nástroj předal.

„Moc se omlouval a říkal, že mi je chtěl předat osobně,” řekl Morris, podle něhož jsou housle nedotčené. „Nemohlo to skončit líp,” dodal.

Policie se rozhodla, že nálezce nebude nijak stíhat, protože majitele nástroje sám kontaktoval a nakonec housle vrátil. „Byla to gentlemanská výměna s obětí,” řekl k tomu policejní inspektor Phil Briggs.

(článek z internetového zpravodajského portálu Novinky.cz)

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2022/2023 dále vidět

BRÁCHA

SIMON GRAY, dva muži a jedna žena. Osudový milostný trojúhelník v průběhu dvaceti čtyř let. Komorní rodinná sága slavného britského dramatika. Hrají Veronika Khok Kubařová, Marek Němec a Igor Orozovič. Režie Pavel Ondruch.

CESTA K VODOPÁDŮM

LEE BLESSING, po bolestném rozvodu přišel i o milovanou nevlastní dceru. Dokáže to napravit? Fascinující jevištní road-movie o hledání cesty k sobě i tomu druhému. Hrají Jiří Langmajer (za roli Opičáka se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Anežka Šťastná. Režie Michal Dočekal. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DEŠTIVÉ DNY

KEITH HUFF, americké drama je hrou o síle přátelství a zároveň kriminálním příběhem. Drsní chlapci Denny a Joey jsou přáteli od dětství, které oba strávili na chicagském předměstí. Dnes jsou parťáky u chicagské policie. Hrají Richard Krajčo a David Švehlík. Režie Janusz Klimesza. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DOBROU NOC, MAMI

MARSHA NORMAN, Jessie se rozhodla. Zbývá už jen vše svěřit matce... Strhující psychologické drama, které v roce 1983 získalo Pulitzerovu cenu. Hrají Taťjana Medvecká a Lucie Štěpánková. Režie Vít Vencel.

DOVOLENÁ PANÍ JOSEFY

DANY LAURENT, žádné manželství není v takových troskách, aby ho jedna svérázná hospodyně nedokázala zachránit. Úspěšná francouzská komedie o tom, jak umí být život krásný a zábavný, i když to tak někdy nevypadá. Hrají Jitka Smutná, Tereza Nekudová a Radek Valenta nebo Ondřej Novák. Režie Milan Schejbal.

HOUSLE

DAN MCCORMICK, doposud se oba bratři protloukali newyorskými ulicemi jen těžko. Všechno se ale může změnit. Zlodějčkovské komediální drama o dvou bratřích a jejich rodinném příteli, kde naděje na lepší život odhalí pohnutou rodinnou minulost i sílu charakterů. Hrají Milan Hein, Jiří Langmajer a Pavel Liška. Režie Ladislav Smoček.

KRÁSNÁ VZPOMÍNKA

STEPHEN TEMPERLEY, jaké to je být pianistou nejhorší zpěvačky všech dob? Bizarní příběh Florence Foster Jenkinsově plný živě hrané jazzové i operní hudby. Hrají Bára Štěpánová (za roli madam Jenkinsově se umístila v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Ondřej Brousek. Režie Martin Čičvák.

MISS DIETRICH LITUJE

GAIL LOUW, matka a dcera. Regina Rázlová jako MARLENE DIETRICH a Simona Postlerová jako MARIA RIVA ve strhujícím rodinném souboji. Láska a sebeláska. Zlatý prach slávy a neúprosný čas. Věčná bitva s minulostí. Kdo zvítězí? Režie Radovan Lipus.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

LIONEL GOLDSTEIN, anglická tragikomedie. U hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem. Režie Ladislav Smoček.

PŘÍBĚH ZE ZOO

EDWARD ALBEE, když nemáte vztah k lidem, měli byste někde začít. Třeba na lavičce v Central Parku po cestě ze zoo... Sugestivní dílo génia amerického dramatu. Hrají David Švehlík a Ondřej Brousek. Režie Jiří Pokorný.

PŘÍTELKYNĚ

JEN SILVERMAN, „Rozvedená padesátnice hledá spolubydlící ve stejném věku – čistotnou, spolehlivou Nekuřačku. Zn: Klidný podzim života.“ Robyn je sice také padesátnice, jinak ale nesplňuje ani jeden ze zmíněných požadavků. Přesto se nakonec ukáže, že tahle ulítlá spolubydlící je pro Sharon tou nejlepší volbou. Dojemná komedie současné americké dramatiky, v níž se usedlá domácnost kdesi v zapadákově oťese v základech. Hrají Alena Mihulová a Jitka Smutná. Režie Tereza Karpianus.

PSTRUZI

EDOARDO ERBA, dopis konečně našel svého adresáta. Změnil život automechanikovi, jeho ženě i dělníkovi z místní továrny. Italská komedie o obavách, kterým lze čelit jen s humorem. Hrají Pavel Liška, Jaromír Dulava a Alena Mihulová. Režie Jakub Šmíd.

ROZPRAVY MILANA HEINA

Talk-show, ve které spolu rozprávějí principál našeho divadla Milan Hein a jeho dva pokaždé jiní herečtí kolegové. Pořad natáčí Český rozhlas Dvojka.

SKOŘÁPKA

MARCIN SZCZYGIELSKI, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komedie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Mihulová a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

SKLENĚNÝ STROP

DAVID HARE, dva rozdílné světy, dva nesmiřitelné přístupy k životu a jeden společný pocit viny, kterého se nejde zbavit. Fascinující střet dvou silných osobností, které se nedokáží přestat milovat, ačkoli je všechno proti. Hrají Tatiana Dyková, Jiří Langmajer, Matěj Pěrvrátíl nebo Vladimír Pokorný. Režie Vít Vencel.

SLEPICE NA ZÁDECH

FRED APKE, muž zapomněl na její narozeniny. Je to dostatečný důvod k vraždě? Bláznivá groteska o šílenství, k němuž vás dožene manželství. Hrají Tatiana Dyková, Vojtěch Dyk a Radovan Klučka. Režie Jaromír Dulava.

STAŘÍ MISTŘI

GER THUIS, dva bratři. Oba herci. Jeden slavný a úspěšný – František Němec, druhý celý život v jeho stínu – Milan Hein. Nizozemská tragikomedie z divadelního zákulisí. Režie Milan Schejbal.

STŮL PRO DVA

STEWART PRINGLE, Denise a Harry jsou ze stejného městečka, ale přes-to se skoro neznají. Až dosud... Něžná komedie o lásce ve zralém věku. Hrají Alena Mihulová a Dalibor Gondík. Režie Pavel Ondruch.

TANEČNÍ HODINY

MARK ST. GERMAIN, jak naučit tančit autistického profesora, který nemá rád doteky? Stačí ho poslat k profesionální tanečnici. Co na tom, že má nohu v ortéze a sotva chodí... Romantická komedie o sblížení dvou samotářů, jejichž silná vůle možná překoná i neprekonatelné. Hrají Miroslav Táborský a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

VEJŠLAP

PETER QUILTER, tři stárnoucí kamarádi na úpatí hory a dvoudenní túra před nimi. Cíl je jasný: překonat krizi středního věku. Komediální oslava přátelství, přírody a života. Hrají Martin Písařík, Petr Stach a Jan Holík. Režie Pavel Ondruch.

VŠECHNY BÁJEČNÝ VĚCI

DUNCAN MACMILLAN, JONNY DONAHOE, seznam všeho, pro co stojí za to žít. Napíšte ho s námi? Monodrama, které věří v lepší svět. Hraje Richard Krajčo. Režie Karin Krajčo Babinská.

Dárci židlí

Zlata ADAMOVSká | Prof. Dadja ALTENBURG-KOHL & Daniel PEŠTA |
Jitka ASTEROVÁ | Norbert AUERBACH | Jiří BARTOŠKA |
Prof. MUDr. Vladimír BENEŠ, DrSc. | Martin BEZOUŠKA | Lucie BÍLÁ |
Ing. Michal BORGES | Jana BREJCHOVÁ | Tereza BRODSKÁ |
Ondřej BROUSEK & Martin ČIČVÁK | Hana BUREŠOVÁ |
Zuzana BYDŽOVSKÁ a Miroslav ETZLER | Aleš CIBULKA | Vilma CIBULKOVÁ |
Věra ČASLAVSKÁ | Soňa ČERVENÁ | Jitka ČVANČAROVÁ |
Martina DELIŠOVÁ | Magdalena DIETLOVÁ a Dr. Milan SLÁDEK |
Divadlo HOGO FOGO | Michal DOČEKAL | Pavel DOMINIK | Zeno DOSTÁL |
Jaromír DULAVA | Josef DVOŘÁK | Helena DVOŘÁKOVÁ |
Tatiana DYKOVÁ | Monika ELŠÍKOVÁ | Fero FENIČ | Ladislav FIALKA |
Květa FIALOVÁ | pes FILIP | Ing. Jan FISCHER CSc. | Jefim FIŠTEJN |
MUDr. Alfred GEBHARD | Václav HAUPT | Dagmar a Václav HAVLOVI |
Bohumila a Walter HEINOVI | Šárka HEJNOVÁ | Ljuba HERMANOVÁ |
Hana a Karel HEŘMÁNKOVI | Radek HOLUB | MUDr. Radkin HONZÁK |
Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL, DrSc., FRCPsych. | PhDr. Slavomil HUBÁLEK |
Eva a Václav HUDEČKOVI | František HUSÁK | Vítězslav JANDÁK |
Nina JIRÁNKOVÁ | MUDr. Milan JIRÁSEK | Adam JUNEK |
PhDr. Vladimír JURAČKA | Jiří JUST | KAESER KOMPRESSOREN s.r.o. |
Kateřina DVOŘÁKOVÁ KALOČOVÁ & Zdeněk KALOČ | Jan KANZELSBERGER |
Ivan KLÁNSKÝ | Dušan KLEIN | Milan KŇAŽKO | PhDr. Petr KOLÁŘ |
KOOPERATIVA POJIŠŤOVNA, a.s., Vienna Insurance Group |
Miloš KOPECKÝ | Petr KOSTKA | JUDr. Dominika KOLOWRAT-
KRAKOWSKÁ | Ing. Martin KRAFL | Richard KRAJČO | JUDr. Tomáš KRAUS |
Pavel KŘÍŽ | Vendula KŘÍŽOVÁ | Marta KUBIŠOVÁ | MUDr. Roman KUFA |
Mgr. Dalibor LACINA | Jiří LANGMAJER | Jiří LÁBUS | Pavel LIŠKA |
Radovan LUKAVSKÝ | Hana MACIUCHOVÁ | Jana MALÁ |
Dana a Petr MALÁSKOVI | JUDr. Hana MARVANOVÁ | Carmen MAYEROVÁ |
Tatjana MEDVECKÁ | Alena MIHULOVÁ | Zuzana a Matěj MINÁČOVI |
Jitka MOLAVCOVÁ | Zuzana a Martin MOLNÁROVI | Otakar MOTEJL |
Petr MOTLOCH | Kamila MOUČKOVÁ | Ladislav MRKVIČKA | Jiří MUCHA |
Vincent NAVRÁTIL | Světlana NÁLEPKOVÁ | Václav NECKÁŘ |
Luděk NEKUDA | Petra NESVAČILOVÁ | Prof. MUDr. Petr NEUŽIL, CSc., FESC |
Jitka NĚMCOVÁ | František NĚMEC | Mathilde NOSTITZ | Ondřej NOVÁK |
MUDr. Martin NOVOTNÝ | Pavel ONDRUCH | Ota ORNEST |
Igor OROZOVIČ | Jeňýk PACÁK | Prof. MUDr. Pavel PAFKO, DrSc. |
Irena PAVLÁSKOVÁ | Halína PAWLOWSKÁ | Mgr. Robert PERGL |
Libor PEŠEK | Prof. MUDr. Jan PIRK, Dr.Sc. | Martin PÍSAŘÍK | Jindřich POLÁK |
Viktor POLESNÝ | Simona POSTLEROVÁ | Václav POSTRÁNECKÝ |
Chantal POUILLAIN | Michal PROKOP | Vlasta PRŮCHOVÁ-HAMMEROVÁ |
Regina RÁZLOVÁ | Vlastimil RIEDL | Pražská realitní kancelář ROYAL –
Ing. Jaroslav KOŠTÁL | Linda RYBOVÁ | RYOR, a.s. | Alena SCHÁFEROVÁ |
Jiří SCHMITZER | Jan a Libuše SCHNEIDEROVI | Vladimír a Petr SÍSOVI |
Jan SKALICKÝ | Marta SKARLANDTOVÁ | Petr SLAVÍK | Tomáš SLÁMA |
Ladislav SMOČEK | Jitka SMUTNÁ & Tereza NEKUDOVÁ |
Olga SOMMEROVÁ & Olga ŠPÁTOVÁ | Jiří STACH | Petr STACH |
Simona STAŠOVÁ | Jiří SUCHÝ | Jiří SVOBODA | Dana SYSLOVÁ |
Petr ŠTĚPÁNEK | Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ | Jana ŠTĚPÁNKOVÁ |
Bára ŠTĚPÁNOVÁ | Karel ŠTOLBA | David ŠVEHLÍK | Libuše ŠVORMOVÁ |
Jan TEPLÝ | Pavel TIGRID | TON a.s. | TRICO | Vilém UDATNÝ | Milan UHDE |
Eva URBANOVÁ | Marta VANČUROVÁ | Petra a Josef VAVROUŠKOVI |
Vít VENCL | Ondřej VETCHÝ | Pavel VĚTROVEC | Oldřich VÍZNER |
Alena VRÁNOVÁ | Pavel VRBA | Petr WEIGL | prof. PhDr. Petr WEISS |
Anna WETLINSKÁ | Jan a Zuzana WIENEROVI | Valérie ZAWADSKÁ |
Zdeněk ZDENĚK | Stanislav ZINDULKA |

Ungelt

Ungelt, zvaný také jako Týnský dvůr, je jedna z historicky nejvýznamnějších pražských lokalit. Blok zástavby byl původně opevněným kupeckým dvorcem. Obchodníci si mohli v areálu odpočinout, pokud zaplatili poplatek. Tomuto clu se říkalo staroněmeckým slovem ungelt. Odtud také dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy domu, v němž sídlí Divadlo Ungelt, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům tu stojí od 14. století.

Divadlo Ungelt založil Milan Hein a 2. října 1995 ho po boku Miloše Kopeckého slavnostně otevřel. Miloš Kopecký tehdy divadlu věnoval – jako symbol přízně – své oblíbené otáčivé křeslo. Tím započal tradici, v níž každý rok darují herci, umělci a osobnosti veřejného života divadlu svou „židli s příběhem“. Na těchto unikátních darech můžete posedět v divadelním klubu a ve foyeru divadla.

